

Sygn. akt III Ca 69/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Jacek Małodobry

Sędzia SO Ewa Adamczyk (sprawozdawca)

Sędzia SO Urszula Kapustka

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. R.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu VII Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w Muszynie

z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt VII C 381/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Nowym Sączu) na rzecz adw. J. K. kwotę 1476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) brutto, a na rzecz adw. K. L. kwotę 2214 zł (dwa tysiące dwieście czternaście złotych) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt III Ca 69/14

UZASADNIENIE

Powód J. R. w pozwie z dnia 19 czerwca 2013 r. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Spółka Akcyjna kwoty 36 500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu, tytułem zadośćuczynienia, oraz zasądzenia kwot po 100 zł tytułem odszkodowania za każdy dzień uniemożliwienia przez pozwanego wykonywania przez powoda połączeń z nr (...), oraz zamknięcia powodowi drogi do przeniesienia numeru do innego operatora wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu.

Na rozprawie w dniu 29 października 2013 r. pełnomocnik powoda cofnął żądanie pozwu z zakresie zasądzenia kwot po 100 zł tytułem odszkodowania za każdy dzień uniemożliwienia przez pozwanego wykonywania przez powoda połączeń z nr (...), oraz zamknięcia powodowi drogi do przeniesienia numeru do innego operatora, ze zrzeczeniem się roszczenia.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Muszynie powództwo o zapłatę kwoty 36 500 zł oddalił (pkt I) a w pozostałej części (w związku z oświadczeniem jak powyżej) postępowanie umorzył (pkt II). Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 2 952 zł brutto tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu (pkt III), a od powoda na rzecz pozwanego kwotę 500 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, nie obciążając powoda kosztami zastępstwa procesowego w pozostałym zakresie (pkt IV).

Sąd Rejonowy ustalił m.in., że powoda J. R. łączyła z pozwanym (...) S.A umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla nr (...). Jesienią 2012 r. po otrzymaniu faktury Vat nr (...) z dnia 5 listopada 2012 r. powód postanowił zmienić operatora. Pismem z dnia 17 listopada 2012 r. powód zażądał natychmiastowego odłączenia użytkowanej przez niego stacji telefonicznej o nr (...), informując jednocześnie, iż z dniem 1 listopada 2012 r. rozpoczął korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez operatora alternatywnego (...) S.A. W piśmie tym powód wniósł o anulowanie w/w faktury Vat w całości, podnosząc, iż nigdy nie akceptował swojej przynależności do O.. Następnie w piśmie z dnia 27 grudnia 2012 r. skierowanym do (...) S.A. powód wniósł o natychmiastowe przyjęcie go w poczet członków usługobiorców w/w operatora. Zgodnie ze złożonym przez powoda oświadczeniem woli na podstawie § 20 ust. 1 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarta pomiędzy stronami uległa rozwiązaniu z zachowaniem 1- miesięcznego terminu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2012 r., o czym powód został powiadomiony przez pozwanego pismem z dnia 1 stycznia 2013 r. W piśmie tym poinformowano powoda, iż jego reklamacja nie została uwzględniona, albowiem kwestionowana faktura została wystawiona prawidłowo. Nadto powód został poinformowany, iż pozwany nie otrzymał żadnych dokumentów od operatora alternatywnego dotyczących rezygnacji powoda z jego nr telefonu w sieci pozwanego.

W piśmie z dnia 15 stycznia 2013 r. skierowanym do operatora (...) S.A. powód wniósł o przeniesienie jego nr telefonicznego z (...) S.A. do operatora (...) S.A. z zachowaniem dotychczasowej wysokości abonamentu. W odpowiedzi na w/w prośbę powoda operator (...) S.A. w piśmie z dnia 29 stycznia 2013 r. poinformował, że z uwagi na fakt, że dotychczasowy operator wyłączył nr powoda z dniem 31 grudnia 2012 r., nie ma możliwości przeniesienia tego numeru do firmy (...) S.A. Ponadto wyjaśniono, iż przeniesienia numeru do innego operatora można dokonać jedynie na aktywnym telefonie.

Na skutek wyłączenia numeru powoda nie mógł on i nadal nie może kontaktować się z rodziną za pomocą telefonu stacjonarnego, nie mógł on również zadzwonić na pogotowie, do lekarza, na policję, do apteki aby móc wykupić potrzebne lekarstwa w czasie choroby. W tym czasie musiał korzystać z telefonu komórkowego sąsiada.

W takim stanie faktycznym Sąd powództwo uznał za bezzasadne. Wskazał, że powód chcąc zmienić dostawcę usług telekomunikacyjnych nie zachował trybu określonego w przepisach rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie warunków korzystania z uprawnień w publicznych sieciach telefonicznych. Składając w piśmie z dnia 17 listopada 2012 r. skierowanym do pozwanego, żądanie natychmiastowego odłączenia użytkowanej przez niego stacji telefonicznej, dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla swojego numeru (...). W tych okolicznościach jego oświadczenie zawarte w piśmie z dnia 15 stycznia 2013 r. skierowanym do operatora (...) S.A. w którym powód wniósł o przeniesienie jego nr telefonicznego z (...) S.A. do operatora (...) S.A. wobec faktu, że dotychczasowy operator wyłączył nr powoda z dniem 31 grudnia 2012 r. jak wywodził Sąd było bezskuteczne, albowiem, przeniesienia numeru do innego operatora można dokonać jedynie na aktywnym telefonie.

W ocenie Sadu, wbrew temu co podnosił powód to on a nie pozwana (...) S.A. nie dopełnił podstawowych zasad umożliwiających mu skuteczne przeniesienie jego nr telefonicznego do operatora alternatywnego. Na skutek działań

powoda doszło do wypowiedzenia pozwanej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla nr telefonicznego powoda.

Wobec cofnięcia żądania pozwu w części dotyczącej zasądzenia kwot po 100 zł tytułem odszkodowania za każdy dzień uniemożliwienia przez pozwanego wykonywania przez powoda połączeń z nr (...), oraz zamknięcia powodowi drogi do przeniesienia numeru do innego operatora, ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd umorzył postępowanie w tej części na mocy art. 355 § 1 kpc

O kosztach procesu orzekł Sąd zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc, w zw. z art. 102 kpc, nie obciążając, powoda z uwagi na jego trudną sytuację materialną kosztami zastępstwa procesowego w pełnym zakresie.

Na mocy § 6 pkt 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził Sąd od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 2952 zł brutto tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Wyrok ten zaskarżył apelacją powód.

Zarzucił:

- naruszenie art. 65 § 1 i 2 kc przez uznanie, że powód na skutek złożonego oświadczenia domagał się natychmiastowego odłączenia użytkowanej stacji telefonicznej oraz dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy dla swojego numeru, podczas gdy powód domagał się pisemnie przeniesienia jego numeru do operatora (...) S.A. ;
- naruszenie art. 328 § 2 kpc w zw. z art. 233 kpc przez przyjęcie, że powód domagał się odłączenia jego stacji telefonicznej, w sytuacji gdy powód wielokrotnie ponawiał swoje żądania w zakresie przeniesienia numeru do innego operatora o czym podał w swych zeznaniach a w odniesieniu do których to Sąd Rejonowy nie podał, przyczyn braku uznania ich za wiarygodne;
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na zaniechaniu ustalenia przez Sąd kiedy oraz w jaki sposób powód wyraził swoją wolę odnośnie przeniesienia numeru do operatora alternatywnego oraz poprzez przyjęcie, że powód nie dochował obowiązujących procedur odnośnie postępowania w zakresie przeniesienia numeru do innego operatora.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na jego rzecz kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu oraz zasądzenia kosztów postępowania a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Podnoszone w niej zarzuty są bezskuteczne.

Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Nie zachodzą uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania – art. 378 § 1 kpc.

Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia i wbrew podnoszonym zarzutom dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia te Sąd Okręgowy akceptuje w całości i przyjmuje za własne.

Stawiany w tym zakresie zarzut naruszenia art. 233 § 1kpc ocenić trzeba jako bezzasadny. Sprowadzał się on do kwestionowania przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że apelujący pismem z dnia 17 listopada 2012 r. żądał natychmiastowego odłączenia od użytkowanej sieci a nie przeniesienia jego numeru telefonicznego. Przedmiotowe ustalenie Sądu w kontekście wskazanego pisma nie może tymczasem nasuwać żadnych zastrzeżeń. W piśmie tym

apelujący jednoznacznie oświadczył, że żąda natychmiastowego odłączenia od wykonywania przez stronę pozwaną jakichkolwiek usług. W uzasadnieniu podał, że „przekwalifikował się do innej firmy”. Z takiego jego oświadczenia nie sposób byłoby wyprowadzić wniosków odmiennych aniżeli dokonała tego strona pozwana, uznając że stanowi ono wyłącznie wolę wypowiedzenia umowy.

Za chybione ocenić trzeba argumenty, w których apelujący wskazuje na brak logiki w rozumowaniu Sądu co do omawianej kwestii z perspektywy jego zachowania, które to jak wywodził, dawało bezpośredni wyraz woli przeniesienia numeru do operatora (...) S.A. Stanowiące zdaniem apelującego przejaw takiego zachowania jego kolejne czynności konkludentne ocenić trzeba jako spóźnione. Miały one miejsce już po złożeniu przez apelującego pisma z dnia 17 listopada 2012 r., a które to miało ten skutek, że prowadziło do podjęcia przez pozwanego stosownych procedur (określonych w regulaminie o świadczeniu usług telekomunikacyjnych) mających na celu rozwiązanie umowy. W następstwie zaś zaistniała przeszkoda uniemożliwiająca przeniesienie numeru do nowego operatora (brak aktywnego telefonu).

Sam apelujący stawiając zarzuty apelacyjne posługuje się sformułowaniem, że po złożeniu oświadczenia z dnia 17 listopada 2012 r. „ponawiał” swoje żądania w zakresie przeniesienia numeru. Wobec jednoznacznej treści tego oświadczenia takie jego żądania nie mogą być jednak oceniane jako „ponowienie” woli przeniesienia numeru. Skoro zaś oświadczenie to prawidłowo skutkowało jedynie wypowiedzeniem umowy, zachowanie powoda, jakie miało miejsce po jego złożeniu ocenić trzeba jako bezprzedmiotowe.

Bezzasadnie apelujący powołuje się tu w szczególności na swe zeznania, podważając odmowę nadania im przez Sąd waloru wiarygodności przy jednoznacznym braku wskazania przyczyn takiej oceny a co, w przekonaniu apelującego narusza art. 328 § 2 kpc. Zważenia wymaga, że również te zeznania wymagały oceny z punktu widzenia uprzednio złożonego przez apelującego stronie pozwanej oświadczenia i takiej też ich oceny dokonał Sąd Rejonowy. Uznając, że oświadczenie to stanowiło wolę wypowiedzenia umowy, nie przychylił się Sąd do stanowiska apelującego przyjętego w jego zeznaniach, że w istocie pismem z dnia 17 listopada 2012 r. wnioskował on o przeniesienie numeru. Raz jeszcze podkreślić trzeba, że wobec treści przedmiotowego oświadczenia nie można było oczekiwać od strony pozwanej, podjęcia takich działań na jakich apelującemu zależało. Na podstawie samych zeznań apelującego nie można było dokonać odmiennej interpretacji uprzednio złożonego oświadczenia. Podlegało ono bowiem ocenie na chwilę jego złożenia. Na ten natomiast moment strona pozwana nie dysponowała żadnymi innymi informacjami, które to pozwalałyby oświadczeniu temu nadać taką treść, na jakiej zależy apelującemu. W takiej sytuacji inna jego interpretacja stanowiłaby naruszenie zasady zaufania co do pewności umów. Prowadziłaby nadto do obejścia obowiązujących procedur.

Za bezzasadny w tym miejscu ocenić trzeba zarzut naruszenia art. 65 § 2 kpc. Przepis ten reguluje kwestię interpretacji oświadczenia woli w sytuacjach wątpliwych a zatem nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, gdzie jak zostało to już przesądzone, treść złożonego oświadczenia woli była jednoznaczna. Apelujący w żaden sposób nie przedstawił w nim woli przeniesienia numeru. Podniósł, że domaga się odłączenia od sieci. Poinformował, że już „przekwalifikował” się do innej firmy. Podnoszone w zeznaniach apelującego jego przekonanie o tym, że nadany mu przez stronę pozwaną numer, jakim się dotychczas posługiwał stanowi jego własność, ma charakter wyłącznie subiektywny i nie może wywołać żadnych skutków.

Treść powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie warunków korzystania z uprawnień w publicznych sieciach telefonicznych wskazuje, jakich wymogów należy dopełnić celem skutecznego przeniesienia numeru do innej sieci. I tak zgodnie z § 10 tego rozporządzenia abonent powinien wystąpić z pisemnym wnioskiem do nowego dostawcy usług o przeniesienie przydzielonego numeru do tego dostawcy. Apelujący nie przedstawił natomiast dokumentu który wskazywałby, że taki wniosek złożył. Co więcej z zeznań apelującego wynika że takiego wniosku w istocie nie składał.

Mając na uwadze powyższe za bezzasadne ocenić trzeba jednocześnie powoływanie się przez apelującego na rozprawie apelacyjnej na zarzut naruszenia art. 71 a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2014,

poz. 243 j.t.) poprzez brak interpretacji jego oświadczenia woli z dnia 17 listopada 2012 r. jako przewidzianej w tym przepisie możliwości rozwiązania umowy bez zachowania terminów wypowiedzenia. Legitymację czynną do rozwiązania umowy w takim trybie zgodnie z powołanym przepisem ma abonent, o którym mowa w art. 71 ust. 1 ustawy, a zatem ubiegający się o przeniesienie numeru. Możliwość skorzystania z takiego uprawnienia uzależniona jest jednak od uprzedniego spełnienia warunku określonego w § 10 rozporządzenia, a którego to apelujący, jak wyżej była o tym mowa, nie wypełnił.

W przedstawionych okolicznościach ewentualnych zaniedbań można byłoby się doszukiwać co najwyżej ze strony operatora, do którego apelujący zamierzał przenieść swój numer. Nie przesadzając tej kwestii, stwierdzić trzeba, że ewentualne uchybienia po stronie tego podmiotu, w żaden sposób nie mogą jednak uzasadniać zarzutów jak powyżej stawianych względem pozwanego w niniejszej sprawie.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji na zasadzie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 102 kpc. Na koszty te poniesione przez stronę pozwaną, a które to w związku z oddaleniem apelacji na zasadach ogólnych, byłyby jej zwrócone składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł obliczonej zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Z 2002 r., nr 163, poz. 1348). W ocenie Sądu Okręgowego pozwany powinien pokryć te koszty do połowy ich wysokości. Sytuacja, w jakiej znajduje się apelujący przedstawiona w jego oświadczeniu rodzinnie – majątkowym, nie jest bowiem tego rodzaju aby pozwalała na całkowite odstąpienie od obciążenia go tymi kosztami.

Kosztami pomocy prawnej udzielonej apelującemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym obciążono Skarb Państwa, co znajduje wyraz w pkt 3 sentencji. Koszty te obliczono zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Z 2002 r., nr 163, poz. 1348) przyjmując w stosunku do adw. J. K. jako podstawę próg 50 % stawki obliczonej zgodnie z § 6 rozporządzenia w stosunku do adw. K. L. próg 75 %.

(...)